

θά άναγνωρίζετε πια ούτε τις συζύγους ούτε τα τέκνα σας. Όταν όμως τα μάτια σας στερεώσουν από τα δάκρυα κι' η καρδιά σας πλημμυρίσει από πικρία—σαν ένα ποτήρι που δεν μπορεί να χωρέσει περισσότερο—τότε οι δυστυχισμένοι θα συμπληρωθούν μαζί σας και θα σας συγχωρήσουν. Πηγαίνετε τώρα και μη λημονάτε πως ο λόγος ό δικός μου είναι η αιώνια αλήθεια !..

Η άνατολή άρχισε πια να ροδίζει και μέσα στο δάσος φάνηκε ένα άνθρωπινο ζωμά που κρεμόταν απάνω δέντρο. Το κεφάλι ήταν γυρισμένο προς τα κάτω και τα χέρια του είχαν βγάλει τα μάτια και τρυπήσει το πρόσωπο. Τα χέρια βρισκόταν στον άέρα και το άπαιστο έκείνο πτώμα, που άνηκε στον Ίουδά τον Ίσραωίτη, τον προδότη μαθητή, τάλαντεύονταν μ' άκονίστιες κινήσεις.

Η μορφή του Χριστού, μπροστά σ' έκείνο το φριχτό θέαμα, πήρε άμέσως μιá έκφραση όργησι.

— Προδότη ! του φώναζε. Νόμισες πως με το θάνατο θα έξελαιθής για το έγκλημά σου κι' άπαράσιος να θέσης τέμα στην αθλία ζωή σου. πριν σέ στείλν στον τάφο ή παγκόσμια περιφρόνησι. Επίστεψες για μιá στιγμή πως ή ψυχή σου θα βοηζόταν στο άξημφορο σκοτάδι κι' ή καρδιά σου θάνανε να αισθάνεται τον έλεγχο της συνειδήσεως. Δεν θα γίνει όμως έτσι. Κατέβα άπ' το δέντρο, προδότη ! Τα μάτια σου άς άνοιχτούνε ξανά στο φώς, ή πληγές σου άς γιατρευτούν και το πρόσωπό σου άς ξανακτήρη τη μορφή που είχε πριν μιό δώσης το καταραμένο έκείνο φιλί...

Στά λόγια αυτά ό Ίουδάς κατέβηκε από το δέντρο ζωντανός κι' έπαισε γοατιστός μπρός στο Σωτήρα, ίκετευοντάς τον να μην τον κηλίησει περισσότερο στη ζωή...

— Σ' άλλους τους άλλους, έξακολούθησε ό Κόριος, έδειξα το δρόμο της σωτηρίας, αλλά για σένα θα μείνω πάντα κλειστός, γιατί έχεις την κατάρω του Θεού και των άνθρώπων. Έσύ είσαι έκείνος που πρόσδωσες το φίλο σου και τον παράδωσες στο μαυρίο και στο γλευρομό. Γι' αυτό είσαι καταδικασμένος στην αιωνιότητα και δεν θα λυτρωθής ποτέ σου. Θά πηγαίνεις από χωριά σέ χωριά και δεν θα βρούκεις στέγη για να κοιμηθής. Θά χτυπάς τις πόρτες των σπιτιών κι' αυτές δεν θα σου άνοιγόνται. Θά ζητάς παρακαλέστα φρονιά και θα σου δύνουν πέτρες. Θάσαι διωσμένος κι' αντί νερό θα σου προσφέρουν αίμα.

Θά θηρνάς και τα δάκρυά σου θα γίνονται πόνου χείμαρροι, θα φλογίζουν τα μάγουλά σου και θα τα γεμίζουν με βρομερά σπειρά. Τα λιθάρια που θα πατάς θα σου φωνάζουν : « Προδότη ! Προδότη !. Τα πλήθη θα φεύγουν πανικόβλητα από μπρός σου και στο μέτωπο όλων θα διαβάξης τις λέξεις : « Νάσαι καταραμένος, προδότη !. Θά κληρώς το θάνατο παντού, στη στεριά και στη θάλασσα, κι' ό θάνατος θα φεύγη σφουρίοντας : « Προδότη, νάσαι καταραμένος !. Θά θέλεις να κάνης το καλό, αλλά ή ενοχρησία : θα σου ανταποδίδονται με μίσος κι' έκείνοι που ενοχρητίσες θα σου φωνάζουν : « Προδότη, νάσαι καταραμένος !. Κι' έτσι θα πλανέσαι σ' όλα τα μέρη του κόσμου, καθώς θα περνοει ό αδώνες, με το σκουλίρι της τιμωρίας πάντα στην καρδιά σου. Θά ζήσης καταραμένος και υδώρα για τις μελλοντικές γενεές το δείγμα του άπειλείντου μαρτυρίου που περιέμει κάθε προδότη. Σηχώ λοιπόν άπάνου, τάς για ετιρήγην ένα κλωνάρι άπ' το δέντρο όπου έλιπες να βούξ τη σωτηρία σου και πήγαναι !

Μόλις τά λόγια αυτά του άναστημένου Θεού οβιστήριζαν στον άέρα, ό προδότης σηκώθηκε άμέσως άπ' το χώμα, πήρε στά χέρια το ραβδί και γιάθηκε πέρα, μακριά, μέσα στο άέλειστο διάστημα που δεν έχει άκρη ποτένα. Κι' ό προδότης έξακολούθει ακόμα να γυρίζει στη γη, σπέρνοντας άνάμεσα στους άνθρώπους τις αντίζηλίες, τις διχώνους και τα μίση...

M. ΣΑΛΤΥΚΩΦ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΒΑΣΙΛΗΔΑΣ ΚΑΙ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ό βασιλεύς της Άγγλίας Κάρολος ό Β' έπήγε κάποτε να επιοξευθή στο σχολείο του έναν περίφημο διδάσκαλο της έποχής του, ονόματι Βοδών. Ό βασιλεύς, μόλις έμπηκε στην αίθουσα, έβγαλε το καπέλο του και άκολούθησε στά διάγροα διαμερίσματα το διδάσκαλο, ό όποιος έπροσπορείετο σοβαρός και φορώντας το καπέλο του. Όταν όμως βήγαν έξω στην πόρτα και ό βασιλεύς έτοιμάστρηκε να τον άποχωρητεί, ό σοφός διδάσκαλος τού είπε :

— Έλπίζω ότι ή Μεγαλειότης σας θα με συγχωρήσει, γιατί δεν έδειξα ένώπιόν της τόν άνάλογο σεβασμό και δεν έβγαλα το καπέλο μου. Δεν μπορούσα όμως να κάνω άλλωώς, γιατί άν οι μαθητά μου μάθαιναν ότι ύπαρχει άλλος άνθρωπος σπουδαιότερος από μένα, ούτε ό Διάβολος δεν θα μπορούσε να τούς κηλίησει σέ τάξι...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ό ήθοποιός Γ... ήταν τρομερά ταγκούνης. Κάποτε τόν βρήκαν μες στο καμωρίνι του να κλάει και να όλοφύρεται.

- Τι σου συνέβη ; τόν έρώτησαν.
- Πάει ! Έχασα 50 φράγκα !..
- Καλά, και πως ατό ;
- Νά: είχα γάσει το πορτοφόλι μου με δέκα χιλιάδες φράγκα. Κάποιος το βρήκε και μου τόφερε...
- Έ, λοιπόν ;
- Λοιπόν... πρέπει τώρα να τού δώσω γι' άμοιβή ένα πενήντα...

Μεταξύ εβραίων :

- Τι γίνεται κείνη ή δική που είχες με τόν Λεού, ό όποιος σου έλαψε πένητα χιλιάδες φράγκα ;
- Ό... Συμβίβαστηκαμε.
- Σου επέστρεψε τά χρήματα ;
- Όχι. Παντρεύτηκε την κόρη μου.

— Το δυσκολότερο, έλεγε ό Μωρίς Ντοννάι, δεν είναι το να έχη κανένας πνεύμα, αλλά το να ξέρη να το μεταχειρίζεται !..

Ό Πιερ Λουαζέλι, ένας από τους πιο χαριτωμένους Παρισινούς χρονογράφους, σέ μιá κωμωδία που έδημοσίευσε τελευταία για τά ιπποδρόμια, διηγείται και το έξής ανέκδοτο, βεβαίονοντας—ό άλλος !—ότι συνέβη πραγματικά.

— Κάποιος κτηνός βρήκε, μιá μέρα, στο Σιάμ, ένα μικρό έλεφαντάκι το όποιο είχε πέσει σέ μιá παγίδα που τού είχαν στήσει οι Ιθαγενείς. Ό κτηνός λυπήθηκε το έλεφαντάκι, και τού άπέδωσε την ελευθερία του. Ύστερ από μερικά χρόνια ό κτηνός μας εφιστάμενος στην Εύρώπη, πήγε ένα βράδυ σ' ένα ιπποδρόμιο. Μεταξύ των έλεφαντων τού ιπποδρομιού αυτοί βρισκόταν και το παλιό έκείνο έλεφαντάκι, πούχε ελευθερώσει ό κτηνός άλλου. Ό μικρός έλέφας είχε μεγαλώσει έν τώ μεταξύ και είχε ξαναπέσει σέ άλλη παγίδα Ιθαγενών, οι όποιοι τόν είχαν πούλησει στο ιπποδρόμιο. Μόλις ό έλεφαντας αυτός βρόθηκε στο στίβο, άνεγνώρισεν άμέσως τόν σωτήρα του. Μη άκούοντας τότε παρα τή φωνή της καρδιάς του, διευδύθηκε τρέχοντας σ' αυτόν, έτίλιξε με μιá γρή λεπτότητα γύρω από τη μέση του την προβοσά του, και για να τού δείξη την ευγνωμοσύνη του τόν έσώκωσε άπ' τη τρίτη θέσι των 3 και 50 όπου καθόταν και πήγε και τόν άπέθεσε στο πρώτο καθίσμα τόν 25 φράγγων !..

— Οι έλεφαντες βλέπει—έπιλέγει ό Λουαζέλι—ένε ζώα που έχουν μεγάλο μνημονικό και που νοιώθουν βαθιά την ευγνωμοσύνη.

Ό Γάλλος φοιτητής Φοντενέλ, έξακολούθουσε να είναι έρωτόληπος άκόμη και σέ ήλικία... 97 χρονών ! Μιá μέρα πέρασε μπρός από μιá θοράκι κινρία, προς την όποια είχε έκμυστηρήσει πρό ενός έτους τόν έρωτά του, χωρίς να γυρίση να την κιντάξει.

— Έτσι λοιπόν, περνάς χωρίς να με κιντάξης ! τού είχε έκείνη περιαγμένη.

— Μα άν σέ κιντάξω, δεν θα μπορούσα να περάσω ! της απάντησε έξυντότατά ό ποιητής.

Κάποιος φιλάργυρος όταν άπέθανε έληρωδότησε την άρεκτα σημαντική περιουσία του σέ κάποιον φίλο του, υπό τόν θρον όμως να τού βάλη από την κληρονομία μέσα στο φέρετρο 100.000 δραχμές.

Έκείνος, επειδή ούτε το χατήρι του μακαρίτη ήθελε να χυλάσει, αλλά ούτε και να ήμισυθή ένα τέτοιο ποσό, κατέφυγε σέ μιá άπλη και πρωτότυπη λύσι. Άντι των χρημάτων δηλαδή έβαλε μέσα στην κιάσα του νεκρού μιá συναλλαγματική 100.000 δραχμών, πληρωτέον...άμα τή έμηναιεί !..

Σέ μιá δική καλείται ως μάρτυς ένας δικηγόρος, ό όποιος προσπαθεί με διαφόρους δικολαβισμούς να περιπέξη τη συζήτηση.

— Άφηστε τα αυτά, κύριε δικηγόρε, τού παρητήρη σέ μιá στιγμή ό πρόεδρος. Άπομονήστε επί του παρόντος το έπάγγελμά σας και...πέτε μας την αλήθεια !..

Ό κ. Κουτεντιάδης δίνει στη θειοδία του ταχυδρομήσιο να τού ζυγίσουν μιá έπιστολή.

— Είναι βαρεία, τού απαντά ό υπάλληλος. Πρέπει να βάλετε άκόμη γωαμιάτσουμα μιάς δραχμής.

— Τα συγκαρητήρια μου ! άναφανεί γελώντας ό κ. Κουτεντιάδης. Άμ' τότε, βρε άδεραφέ, θα γίνη μιό βαρεία... Δέν το καταλαβαίνεις ;..